

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobci:

- a) MUDr. O. P.
- b) MUDr. H.Z.
- c) MVDr. M. Z.
- d) Mgr. J. P.
- e) K. N.
- f) Ing. K. P.
- g) K. Z.

všichni bytem P.

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Janem Luhanem
se sídlem Lysá nad Labem, Masarykova 1250/50

proti

žalovanému:

Ministerstvo zemědělství,
sídlem Praha 1, Těšnov 65/17

za účasti:

- 1. Ing. E. P.
bytem O.
- 2. S. P.
bytem Z.
- 3. B. J.
bytem C.
- 4. J. G.
bytem L.

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Renatou Wachtlovou
se sídlem Hořovice, Pražská 346

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č. j. MZE-43805/2023-11155,

takto:

- I. Žaloba žalobců c) až g) se odmítá.
- II. Žalobci c) až g) a žalovaný nemají vzájemně právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Každému z žalobců c) až g) se vrací soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč.
- IV. K žalobě žalobců a) a b) se rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č. j. MZE-43805/2023-11155, zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a) a b) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 16 520 Kč, a to do rukou zástupce žalobců JUDr. Jana Luhana, advokáta.
- VI. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobců a) a b) potvrzeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu (dále jen „SPÚ“) ze dne 4. 4. 2013, č. j. 102135/2013. Uvedeným rozhodnutím bylo ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu z moci úřední zrušeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Beroun ze dne 31. 3. 2003, č. j. 107/2003/5103-Ba 1890/90-Vá, a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobci v prvním žalobním bodě namítali vadné posouzení splnění podmínek přezkumu. Žalobci rozporovali splnění objektivní a subjektivní lhůty k provedení přezkumného řízení.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdili, že chybí odůvodnění, proč žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu a nikoli jen ve vztahu k nemovitostem třetích osob, které byly do restitučního rozhodnutí zahrnuty skutečně omylem.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobci označili za nezákonný rozsah zrušovacího rozhodnutí. Uvedli, že i kdyby se prokázalo, že byly naplněny zákonné podmínky pro provedení přezkumného řízení, měl správní orgán zrušit restituční rozhodnutí jen v nezbytně nutném rozsahu, tedy jen ve vztahu k nemovitým věcem, jež byly ke dni účinnosti zákona o půdě ve vlastnictví třetích osob a u nichž tedy existovala překážka vydání, nikoli v celém rozsahu. K tomu uvedli, že Pozemkový úřad Beroun původně měl za to, že restituční nárok po původním vlastníku V. P. uplatnili řádně a včas pouze E. P. a Z. P., právní předchůdci osob zúčastněných na řízení, a nikoli MUDr. J. Z., právní předchůdkyně žalobců. Pozemkový úřad Beroun proto schválil dohodu o vydání věci z 18. 12. 1992 mezi povinnou osobou LZ

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Dobříš a (pouze) Z. a E. P., a neschválil naopak dodatek k dohodě o vydání věci z 22. 12. 1992, kde jako oprávněné osoby vystupují rovněž dědicové po MUDr. J. Z. Tyto osoby se musely domoci svého práva soudní cestou, kde byla včasnost uplatnění nároků MUDr. J. Z. uznána a výsledkem bylo nové restituční rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Beroun ze dne 31. 3. 2003, č. j. 107/2003-5103-Ba, které ve výroku určilo vlastnictví oprávněných osob (včetně právních předchůdců žalobců) k nemovitostem v k. ú. V. C., V., P., H., L. a B., s tím, že seznam vydávaných nemovitostí je uveden v příloze k rozhodnutí. Přestože se osoby zúčastněné na řízení snaží v dalších soudních a správních řízeních postavení žalobců zpochybnit, toto se jim nikdy nezdařilo. Proto předmětem přezkumu může být pouze zrušení rozhodnutí ohledně konkrétních pozemků neoprávněně uvedených v příloze rozhodnutí, nikoli rozhodnutí jako takové. Prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o vydání věci jako celek, zcela zbytečně ohrožuje právní jistotu žalobců. Za správnější žalobci označili přístup žalovaného v předchozím přezkumném rozhodnutí ze dne 15. 10. 2013, č. j. 63150/2013-MZE-12142, kdy bylo rozhodnutí zrušeno pouze ohledně konkrétních nesprávně vydaných pozemků.

5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci namítali nezákonnost spočívající v porušení základních zásad správního řízení. Uvedli, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí je ve zjevném rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu. V daném případě žalovaný dle žalobců nevyužil možnosti napravit vady 20 let starého restitučního rozhodnutí pouze v nezbytném rozsahu a ohrozil tak práva a oprávněné zájmy žalobců. Žalobci měli rovněž za to, že správní orgány v rozporu s § 6 odst. 1 a § 2 odst. 4 správního řádu nerespektovaly to, aby věci byly vyřízeny bez zbytečných průtahů a aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. V případě žalobců v důsledku chyb, případně nesprávných právních názorů jak správních orgánů, tak i soudů jsou vlastnická práva předmětem sporů již přes 30 let. Konečně za pochybení a porušení § 8 správního řádu žalobci považovali i postup žalovaného v r. 2013, kdy žalovaný po obdržení podnětu k zahájení přezkumného řízení sám věc neřešil a teprve za více než dva měsíce postoupil věc k vyřízení SPÚ. Toto dle žalobců nelze považovat za „*spolupráci v zájmu dobré správy*“.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Uvedl, že pokud jde o splnění podmínek pro přezkum, pak v daném případě byly dodrženy obě lhůty k provedení přezkumného řízení. Podnět k přezkumnému řízení je datován 10. 1. 2013. Tento podnět byl však nesprávně adresován žalovanému. Orgán příslušný k provedení přezkumného řízení byl v daném případě SPÚ, kterému byl podnět postoupen dne 18. 3. 2013. SPÚ vydal rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení dne 4. 4. 2013. Subjektivní dvouměsíční lhůta proto byla v daném případě zachována. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Pozemkového úřadu Beroun ze dne 31. 3. 2003, č. j. 107/2003/5103-Ba 1890/90-Vá, nabylo právní moci až dne 20. 9. 2012, byla zachována rovněž lhůta objektivní.
8. Žalovaný byl rovněž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, včetně uvedení důvodu, proč bylo potvrzeno zrušení rozhodnutí Pozemkového úřadu Beroun v plném rozsahu. Důvodem tohoto postupu bylo, už i s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí Pozemkového úřadu Beroun je z roku 2003, nutnost opětovně prověřit stav předmětných pozemků z hlediska možnosti jejich vydání. Dle žalovaného tím v žádném případě nemohou být ohroženy spoluvlastnické vztahy žalobců.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

9. Pokud jde o povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře, měl žalovaný za to, že z jeho strany ani ze strany SPÚ tato povinnost porušena nebyla, resp. zájem na zachování zákonnosti v daném případě převažuje. V dané situaci byly vydány pozemky, které byly již před účinností zákona o půdě ve vlastnictví fyzických osob, které nabyly tyto nemovitosti řádně dle dříve platných předpisů a i jejich práva je tudíž třeba mít na zřeteli.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Sodu vyšel z následně uvedené právní úpravy:
- Podle § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.
 - Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
 - Podle § 68 písm. a) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.
12. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
13. Pokud jde o první výrok tohoto rozsudku, soud uvádí, že soudní ochrana poskytovaná soudy ve správním soudnictví vychází z principu subsidiarity, jenž je zakotven v § 5 s. ř. s. a rovněž v § 68 písm. a) s. ř. s. Podstata tohoto principu spočívá v povinnosti žalobce (navrhovatele) vyčerpat řádný prostředek ochrany, a to dříve než se obrátí na správní soud. Řádný opravný prostředek je pak povinen vyčerpat každý z žalobců osobně. Žalobce se nemůže ke svému prospěchu dovolávat řádného opravného prostředku, který podala třetí osoba, byť hájila v řízení před správním orgánem stejný zájem a stanovisko jako žalobce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 9 As 43/2010-50, ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 As 93/2021-40, či ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 433/2019-63). Výjimkou z tohoto požadavku by byla situace, kdyby bylo prvostupňové rozhodnutí na újmu žalobce změněno k opravnému prostředku jiného. Uvedené ostatně plyne z § 68 písm. a) s. ř. s. O takovou situaci však nyní nejde. V projednávaném případě podali řádný opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí pouze žalobci a) a b). Zbývající žalobci řádný opravný prostředek neuplatnili. Za uvedeného stavu věci soudu nezbylo než žalobu žalobců c) až g) podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
14. Soud se věcným přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí zabýval toliko na podkladě žaloby, kterou podali žalobci a) a b). Ve vztahu k žalobě těchto žalobců soud uvádí, že se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Vlastní přezkum rozhodnutí správního orgánu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Přezkoumá-li totiž krajský soud rozhodnutí správního orgánu, které pro chybějící odůvodnění nebo nesrozumitelnost nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Soud pak v projednávaném Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

případě dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je podle § 76 odst. 1 písm. a) nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

15. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 75. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“. I když výše uvedené závěry byly Nejvyšším správním soudem vysloveny ve vztahu k rozhodnutí soudu, má zdejší soud za to, že jej lze plně aplikovat i na rozhodnutí správního orgánu.
16. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodl „dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu o opravném prostředku MUDr. O. P., bytem P. a MUDr. H. Z., Bytem P., obě právně zast. JUDr. Janem Luhanem, advokátem, proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu č.j. 102135/2013 ze dne 2013 tako: rozhodnutí Státního pozemkového úřadu č.j. 102135/2013 ze dne 4. 4. 2013 se potvrzuje“. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí odkázal na § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, přičemž výrok rozhodnutí formuloval tak, že se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje. Dle soudu odkaz žalovaného na § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu při současném konstatování, že se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, způsobuje nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Není totiž nikterak zřejmé, jak bylo ve věci rozhodnuto, přičemž jednoznačná odpověď nevyplývá ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z výrokové části a výroku napadeného rozhodnutí tak není vůbec zřejmé, jakým způsobem bylo o podaném opravném prostředku žalobců a) a b) rozhodnuto. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu upravuje postup, kdy odvolací správní orgán dojde k závěru, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, a z tohoto důvodu prvostupňové rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Tak však v daném případě postupováno nebylo. Současně postup odvolacího orgánu, spočívající toliko v potvrzení prvostupňového orgánu, nemá oporu ve správním řádu. Správní řád v § 90 umožňuje odvolacímu správnímu orgánu v případě, že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a řízení zastavit [viz § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], nebo napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, [viz § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu] a nebo napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit [viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. V případě, že není odvolacím orgánem podané odvolání shledáno důvodným, je podle § 90 odst. 5 správního řádu povinen odvolání zamítnout a současně napadené rozhodnutí potvrdit. Žádný z uvedených postupů žalovaný v projednávaném případě neaplikoval. Jak soud uvedl výše, postup žalovaného v daném případě neobjasňuje ani odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně z části IV., vyplývá, že se žalovaný na podkladě odvolání žalobců a) a b) zabýval podmínkami, za kterých lze nařídit přezkumné řízení, respektive jejich splněním v projednávaném případě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není nikterak zřejmé, jakým způsobem žalovaný s podaným odvoláním žalobců a) a b) naložil. Uvedenému koresponduje závěrečné konstatování žalovaného, podle kterého „S ohledem na uvedené MZe potvrdilo napadené rozhodnutí Státního pozemkového úřadu“. Za situace, kdy výroková část napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

rozhodnutí je vnitřně rozporná, přičemž současně není formulován v souladu se správním řádem, nelze dle soudu dospět k jinému závěru, než že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný.

17. Zrušení správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost spočívající v tom, že z výrokové části není zřejmé, jak bylo rozhodnuto o opravném prostředku, vylučuje možnost, aby se soud zabýval žalobními námitkami. Přesto však soud pokládá za vhodné a instruktivní nad rámec rozhodovacích důvodů uvést, že pokud by napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, musel by je zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Žalobci a) a b) v podaném odvolání [žalobě ze dne 10. 6. 2013 (viz strana 3, druhá odstavce)] mj. rozporovali rozsah, v jakém bylo přezkumné řízení nařízeno, když měli za to, že přezkum měl být nařízen jen ve vztahu k problematickým či chybně vydaným pozemkům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k rozsahu přezkumu uvedl pouze, že na základě námitek účastníků řízení ohledně rozsahu zrušení rozhodnutí Pozemkového úřadu Beroun dospěl k závěru, že bude třeba u všech nemovitostí obsažených ve výroku prvostupňového rozhodnutí znovu a pečlivěji prověřit skutkový stav a o jednotlivých nemovitostech opětovně rozhodnout. Z výše uvedeného konstatování žalovaného není zřejmé, jakým způsobem se žalovaný s námitkou žalobců a) a b) vypořádal. Uvedený postup žalovaného přiměl žalobce a) a b), aby totožnou námitku zopakovali v podané žalobě, a to i s odkazem na předchozí rozhodnutí žalovaného (ze dne 15. 10. 2013, č. j. 63150/2013-MZE-12142), které sice bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 6 A 238/2013-113, ale kterým bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno v části týkající se nezákonně vydaných pozemků v rozhodnutí vyjmenovaných s tím, že v této části se rozhodnutí vrací k novému projednání a rozhodnutí a ve zbytku zůstalo rozhodnutí nezměněno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, jakým způsobem žalovaný posoudil námitku žalobců a) a b) týkající se rozsahu nařízeného přezkumu napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud uvádí, že nezbytnost zrušení rozhodnutí Pozemkového úřadu Beroun v celém rozsahu nevyplývá ani z prvostupňového rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Protože soud v případě žalobců c) až g) dospěl k závěru, že nevyčerpali řádný opravný prostředek v řízení před správním orgánem, byla žaloba těchto žalobců prvním výrokem tohoto rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.
19. Druhý výrok tohoto rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Protože žaloba žalobců c) až g) byla odmítnuta, rozhodl současně soud že tito žalobci a žalovaný nemají vzájemně právo na náhradu nákladů řízení.
20. K třetímu výroku soud uvádí, že každý ze žalobců c) až g) zaplatil soudní poplatek za řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč. Podle § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud tedy rozhodl, že každému ze žalobců c) až g) bude vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to z účtu městského soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích, a to do rukou zástupce těchto žalobců advokáta JUDr. Jana Luhana. Soud uvedeným žalobcům nevrátil soudní poplatek z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tento poplatek byl konzumován tím, že o tomto návrhu bylo zdejším soudem rozhodnuto usnesením ze dne 25. 10. 2023, č. j. 17 A 114/2023-47.

21. Protože soud na základě žaloby žalobců a) a b) shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., čtvrtým výrokem je zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby o odvolání žalobců a) a b) rozhodl způsobem, který mu správní řád umožňuje, a svůj postup řádně odůvodnil, a to včetně náležitého vypořádání námitek žalobců a) a b), které byly uvedeny v podaném odvolání.
22. K pátému výroku soud uvádí, že o náhradě nákladů řízení žalobců a) a b) a žalovaného rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli plný úspěch žalobci a) a b), a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit těmto žalobcům ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobců představuje soudní poplatek zaplacený za žalobu ve výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) a náklady související s právním zastoupením žalobců a) a b) advokátem. Odměna žalobcům a) a b) náleží celkem za zastupování dvou účastníků a dva úkony právní služby snižená dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby ve výši 2 480 Kč za úkon tj. celkem 4 x 2 480 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). K paušální náhradě hotových výdajů soud podotýká, že ji nenásobil počtem žalobců, přičemž pro stručnost odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, s jehož argumentací uvedenou v prvním odstavci bodu Ad 10) se soud plně ztotožňuje; Nejvyšší soud zde ostatně poukazuje i na praxi Nejvyššího správního soudu. Celková výše nákladů, které žalobcům v tomto řízení vznikly, činí 16 520 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům a) a b) náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobců JUDr. Jana Luhana, advokáta. Pro úplnost soud podotýká, že žalobcům nepřiznal náhradu nákladů za soudní poplatek z podaných návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v této části nebyli žalobci úspěšní a nejedná se o důvodně vynaložený náklad.
23. Konečně šestým výrokem soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti výrokům I., II., IV., V. a VI. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pokud jde o výrok III. tohoto rozhodnutí, platí, že proti usnesením ve věcech poplatků vydaným soudy ve správním soudnictví není odvolání přípustné (§ 13 odst. 1 a § 14 zákona o soudních poplatcích).

Praha dne 27. listopadu 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu